

Den lille nisse listede rundt i stuen. Det var nat, og det var så dejligt, for nu var det endelig jul. Midt i stuen stod det store juletræ, og det var fint pyntet. Det var fyldt med glaskugler, som lysene ville glitre i, når de blev tændt i morgen aften. Der var fine flettede hjerter og en flot stjerne i toppen. Den lille nisse strøg forsigtigt fingrene hen over nogle af de glaskugler, han kunne nå. De ringlede i den mørke stue med en fin lyd.

”Åh”, hviskede han for sig selv. ”Hvis jeg bare turde tænde lysene. Så kunne jeg se, hvor fint det bliver i morgen aften. Bare nogle få lys”. Så rystede han på hovedet, for han vidste godt, at det måtte han ikke.

Alligevel blev hans tanker ved med at kredse om lysene. ”Bare tænde et enkelt lys”, sagde han til sig selv, ”bare et lille bitte et, eller måske to”. Og uden at han rigtig tænkte over det, rakte hans hænder ud efter æsken med tændstikker, der var lagt frem på bordet.

”Svuisj”, sagde det, da han strøg en tændstik, og uden at han lagde mærke til det, havde den ligesom helt af sig selv tændt alle de lys, han kunne nå.

”Åh, hvor er det fint, det juletræ”, tænkte han og trådte betaget tilbage for rigtigt at se på det. Alle kuglerne var guldfarvede og røde, så lyset spillede varmt i dem, og alle de flettede hjerter var også røde. Det kunne han godt lide, for rød var hans yndlingsfarve.

Men der var noget andet på træet, som var anderledes end alle de varme farver. Der var et stykke pynt på, der var så hvidt, at det næsten så blå ud midt i alt det røde og varme, syntes han. Han strakte sig på tæer, og så at det var en engel. En grim juleengel, syntes han.

”Du skal ikke være der”, sagde nissen og strakte sig helt op på tåspidserne for at nå den. ”Ned med dig”, sagde han og slog ud efter den. ”Du er også alt for stor til at hænge på et juletræ”.

Men snoren til englen kunne han ikke få fat i, for der var ingen. Det var, som om den selv holdt sig svævende inde mellem træets grene, og det var, som om den ligesom rykkede sig baglæns væk fra ham, jo mere han rakte sig og forsøgte at få fat i den.

”Dumme engel”, skældte nissen ud.

Endelig lykkedes det ham at få fat i den. Hans lille hånd lukkede sig om den og klemte dens vinger sammen.

”Av av”, hviskede englen, med en tynd og forskrækket stemme. ”Hvorfor klemmer du mig sådan? Sæt mig ned”. Men nissen satte ikke englen ned.

”Nej”, sagde han hånligt. ”For dig gider jeg ikke se på. Du ødelægger det pæne juletræ”. Nissen skulle lige til at smide den fra sig, men så så han på den en gang til. Den lille engel havde et fint og venligt ansigt og langt hår, der skinnede gyldent i lyset fra juletræet. Den havde hvide vinger og en kjole på, som også var hvid og helt silkeblød og glat at røre ved.

”Du er grim”, sagde nissen igen. ”Du er også mærkelig. Du skal ud i sneen. Det er der, du hører til”.

”Jamen, jeg er julens engel”, forsvarede den lille engel sig, og nogle tårer løb ned over dens små kinder, men nissen var ligeglad.

Et stykke julepynt skal ikke kunne bevæge sig og heller ikke sige noget, mente han.

Så trampede nissen ud i gangen og hen til døren. Han drejede beslutsomt nøglen i låsen og lukkede op.

”Ud med dig, din klamme engel”, grinede han og smed den ned i sneen. Og selv om englen kaldte på ham, smækkede han døren i igen. Så børstede han hænderne af, som om han ville være sikker på, at der ikke sad noget usynligt englefnuller på dem.

Nissen gik tilbage til stuen for at kigge på det fine juletræ igen. Lysene, han havde tændt, brændte roligt på alle de nederste grene. Og alligevel var det ikke helt så fint som før, syntes han. Det var, som om der manglede noget.

”Jeg tænder bare resten”, sagde han til sig selv.

Så trak han en stol hen fra spiseboret og stillede sig op på den, så han kunne nå de øverste grene. Han strøg en tændstik til.

”Svuisj”, sagde det, og så tændte han flere lys.

Til sidst manglede han kun de lys, der sad allerøverst under stjernen. Han var nødt til at strække sig for at nå dem. Han stillede sig på tæerne med sin tændstik i hånden.

”Sådan”, sagde han, da han endelig havde fået tændt det allersidste lys.

”Nu er det fint”.

Han ville træde et skridt baglæns for bedre at se, men han havde helt glemmt, at han stod på en stol. Han trådte lige ud i luften og faldt, og uden at tænke over det greb han fat i et af juletræets grene for at holde fast. Så faldt træet også. Der lød et brag og en klirren af glaskugler, der gik i stykker.

”Uh”, sagde den lille nisse forskrækket, for det store træ var væltet lige ned over ham. Han lå inde under det, og grenene kradsede ham, og han var nødt til at komme fri af træet, for han var bange for, at de levende lys skulle sætte ild i hans tøj.

I det samme hørte han nogen komme ned ad trappen, og så blev døren flået op.

”Hvad foregår der?” var der en stemme, der sagde.

Nissen kendte godt manden i huset. Ikke sådan at han ligefrem havde snakket med ham, for nissen var der jo altid, uden at folkene i huset rigtig så

ham eller lagde mærke til, at der var en nisse.

”Hvad i alverden?” Manden sprang han hen og fik rejst juletræet op og fik slukket de lys, der ikke var gået ud af sig selv. Så fik han øje på nissen, der stadig sad midt i al julepynten.

”Er du skingrende sindsyg?” brølede han og greb fat i nakken på ham. ”Hvad er det, du har gang i? Vil du brænde huset af?”

Nissen rystede tavst på hovedet og så lige op i mandens vrede røde ansigt. Han vidste ikke, hvad han skulle sige. Han kunne jo godt se, at det var dumt, det, han havde gjort. At han slet ikke skulle have tændt lysene på træet. Men inden han nåede at svare, klemte manden godt fast om hans nakke, løftede ham op og trampede ud af stuen med ham, så nissen var nødt til at løbe på tåspidserne for at følge med. Hans hue faldt af, og selv om han prøvede at få fat i den, blev den liggende på gulvet i gangen. Så låste den vrede mand døren op med den anden hånd og åbnede.

”Ud med dig”, sagde han og smed nissen ud af døren, så han tumlede ned ad trappetrinnene og landede midt i den iskolde sne. ”Jeg gider ikke dit nissepjat”. Så blev døren smækket i igen, men et øjeblik efter blev den flået op en gang til, og en hånd smed den tabte hue ud til ham.

Fuld af skam gik nissen hen og samlede den op. Han børstede sneen af og rystede den, inden han tog den på. Så så han op mod stuevinduet, hvor han kunne se, at manden var gået i gang med at rydde op.

”Pyh”, surmulede nissen. Så finder jeg bare at andet sted at være. Men hvor skulle han gå hen? Han kendte jo ikke andre huse. Han havde altid boet her på loftet. Og han plejede at synes, at det var sådan et rart loft og en god familie.

”Pyh”, fnøs han en gang til og snøftede, fordi han ikke vidste, hvad han ellers skulle sige.

Der gik et stykke tid, hvor han bare stod og så op mod vinduet, så blev lyset igen slukket i stuen, og det blå mørke sænkede sig over haven. Oven over huset skinnede månen og fik sneen til at lyse. Der var helt stille, og ikke en vind rørte sig i haven.

Nissen vendte ryggen til huset. Han ville gå sin vej, men dér midt i sneen lige foran ham, stod den lille engel, som han selv havde smidt ud. Hun var lillebitte og helt hvid, og hun stod midt i sneen med det det gyldne hår ud over skuldrene. Hendes små bare fødder var helt væk i sneen. Alligevel smilede hun op til ham.

”Pyt”, sagde hun, og lagde hovedet på skrå, ”Der skete jo ikke noget. Han fik jo slukket lysene og rejst juletræet op, ikke?”

Nissen sagde ikke noget. Og fordi han ikke vidste, hvad han skulle sige, rakte han tunge ad hende. Det var ikke så meget det, at han havde været lige ved at brænde huset af, syntes han. Det værste var, at manden havde smidt ham ud. At han uden så meget som at snakke med ham eller spørge ham om noget bare havde taget ham i nakken og smidt ham ud i sneen. Og så midt om natten, hvor han skulle have ligget og sovet oppe på sit gode og lune loft. Det var flovt at stå her, syntes han, og så sammen med en engel.

Så bøjede han sig ned og samlede en håndfuld sne sammen og trykkede den hårdt til en god snebold. Han sigtede på englen, og så kastede han for at ramme hende lige midt i hendes dumme englefjæs. Men englen bredte bare vingerne ud og sprang op i luften så det glitrede omkring den.

”Ha ha”, grinede hun. ”Prøv igen”.

Men nissen kunne ikke ramme den lille engel, lige meget hvor mange gange han prøvede. Hun stod helt stille i luften med sine udbredte vinger, og hver gang en snebold kom susende og var lige ved at nå hende, sprang hun alligevel til side eller dukkede sig lynhurtigt. Og til sidst kunne nissen ikke lade være med også at grine.

”Jeg kan altså ikke ramme dig”, sagde han. ”Din dumme engel”.

Så sprang englen ned i sneen igen og kom hen til ham.

”Skal vi ikke bare gå ind”, sagde hun. ”Her er koldt, og det er jo også vores hus”.

”Jamen”, sagde nissen, og nu blev han usikker. ”Hvis nu manden ser os”.

”Arh”. Englen grinede op til ham. ”Han ved jo godt, at vi kommer ind igen”.

Så bredte hun vingerne ud og svævede over mod stuevinduet.

”Se”, sagde hun og pegede. ”Han har endda ladet et vindue stå på klem”.

”Det er nok, fordi der lugter af svedent juletræ”, mente nissen, men englen så sig tilbage og smilede bredt.

”Nej”, sagde hun. ”Det tror jeg ikke. Han vil gerne have, at vi kommer ind igen. Ellers kan det jo ikke blive rigtig jul”.

Så klemte hun sig ind ad vinduessprækken og fik det åbnet noget mere, så nissen også kunne komme ind. Det gav et bump, da han landede på gulvet inde i stuen, og han kunne ikke lade være med at se lidt bekymret over mod døren ud til trappen. Men der var helt stille. Manden kom ikke igen.

Nissen stod lidt og så på den lille engel.

”Tak, fordi du lukkede vinduet op for mig”, sagde han så. ”Jeg var jo ikke helt så sød ved dig”.

Nu lagde englen hovedet på skrå og så op på ham.

”Nej”, sagde hun, ”du klemte mine vinger. Det gjorde ondt. Og det var koldt at blive smidt ud i sneen”.

Så grinede hun og pegede op på ham.

”Men det prøvede du jo selv”.

Nissen nikkede og ville gerne sige noget smart, men nu følte han sig bare så dum.

”Det er også lige meget”, fortsatte englen. ”Vi havde det jo sjovt derude”. Hun grinede.

”Og nu er vi venner, ikke?” sagde hun, og nissen nikkede.

Dagen efter var det jul. Nissen sad ovre i hjørnet af sofaen og nød det. Han så på, at familien dansede om juletræet og pakkede gaver op, og han kunne ikke lade være med at være glad. Han følte sig så dejlig varm indeni, og juletræet havde fået nye lys og var blevet fint igen. Der var måske ikke helt så mange kugler, som der havde været dagen før, men det gjorde ikke noget, syntes han. For oppe på en af de øverste grene sad den lille juleengel og lyste hvidt, og det glitrede fint fra hendes vinger, når hun engang imellem slog med dem. Når de andre ikke så det, vinkede hun til ham, og nissen vinkede tilbage.

”Der er alligevel ikke noget så godt, som når det rigtig er jul”, tænkte han og skubbede sig bedre tilrette i sofaen. Så så han igen på den lille engel, der sad på sin gren og svingede med benene.

”Og dog”, sagde han tankefuldt til sig selv. ”Måske er det allerbedst, når man har en rigtig ven at holde jul med”.